

Blote lijven: je went eraan

foto Manuela Fiala-Schmidtberger

Dans/performance offnature
Van Deborah Hazler Gezien 15/10
Waar Frascati Te zien vanavond,
aldaar

JACQ. ALGRA

Ze zijn jong en maken werk op de grens van dans en performance. Ze behoren tot de nieuwste generatie 'rebelshippe Oostenrijkse talenten', in de woorden van assistent-programmeur Lara Staal. En ze werken allemaal in Wenen: in het Künstlerhaus/Konzerthaus Brut Wien.

Tijdens het festival Frascati goes Brut (tot en met zaterdag) is het werk van vier van deze aanstormende dansmakers te zien.

Choreografe Deborah Hazler bijt het spits af, vergezeld door twee danseressen.

Aan kleding is het productiebudget niet besteed, de dames treden op in Evakostuum. Doel is dan ook het naakte vrouwenlichaam te laten herontdekken, het los te manoeuvreren van alle seksuele connotaties en onze blik weer helder te krijgen. En dat lukt.

Als wij binnenkomen, liggen ze er al, voorovergebogen, met hun billen op hun voeten. De eerste minuten onbeweeglijk, zodat wij aan de aanblik kunnen wennen - zodat ze overkomen als sculpturen. Dan zakken de beeldhouwwerken iets naar rechts, iets naar links, vanaf nu zijn het levende lijven. De bewegingen worden sneller, het drietal komt in een ritme. Eerst

unisono, later in een 'meerstemmige' compositie.

De lijven staan op, hoofden zien we nog niet. De benen trappelen door de ruimte, elk stel volgt een eigen parcours. De vrouwen gaan door de knieën, knikken hun heup met lichte swing, combineren dat met sprongen. Het resultaat is een rustig opgebouwde minimal dance. Of het drietal nu kruipt, springt of languit op de grond ligt: hun bewegingen zijn strak, precies en zakelijk, hun gezichten altijd afgewend.

Na een route langs de wanden rond het speelveld staan ze plotseling voor het publiek: zes billen op anderhalve meter afstand. Zo blijven ze minuten staan. Het enige dat beweegt, is een zweetdruppeltje dat de ruggewervels raakt. Het is niets en tegelijkertijd indrukwekkend; deze dames hebben lef en het publiek houdt zijn adem in.

Dan draaien ze zich om: nu zijn het vrouwen, want we zien gezichten. Die tonen geen lach, geen emotie, de blikken zijn bijna verbeterd. Die concentratie blijft, ook als ze Charlie Chaplinachtige bewegingen door de ruimte maken, die versnellen, van richting veranderen en resulteren in lekker stampen. Springen als hazen, vliegen als vogels, ze doen het allemaal, onverstoort, en hun naakte lijven - we wennen eraan.

Even doemt in mijn hoofd het beeld op van De drie Gratiën. Zijn deze drie dames soms de underground-verpersoonlijking anno 2014 van schoonheid, vreugde en bloeiend geluk?

Tot slot gaan hun monden wijd open, maar we zien geen pornoacteurs of opblaaspoppen. Deze monden zijn eerder gewoon gaap, en worden vervolgens zang. Het licht gaat langzaam uit, en dat was het. Kort en consequent. Verrassend en doordacht. Niet zozeer dansant, maar wel

onopgesmukt, integer en geslaagd.

Als Simon Mayer (terug naar zijn volksdans- en jodelroots), Doris Uhlich (voorstelling als een rave-party) en Florentina Holzinger (transformerend tot een fysiek en spiritueel weerbare krijger) net zo overtuigend de vloer op komen, wordt het echt een festival met bubbels.